

lit, naar den aarlige Dpgjørelse af deres Status i de 3 sidste Aar har vist en stadig og betydelig stigende Underbalance, der er naat til 30 pCt. At en Handlende er bleven insolvent, kan, selv om Underbalancen maatte være meget betydelig, i og for sig ikke anses for tilstrækkelig Grund til at tvinge ham til strax at erklære sig fallit. Det ligger netop i denne Virksomheds saa hurtig skiftende Vilkaar, at Tab, der i andre Livsstillinger vanskelig vilde kunne forvindes, af en Handlende i forholdsvis kort Tid vil kunne oprettes, og det vilde saaledes endogsaa kunne blive til Forurettelse for hans Kreditorer, hvis det gjordes ham til Pligt blot, fordi Insolvents er indtraadt, strax at erklære sig fallit. Naar en saadan Forpligtelse er paalagt den Handlende under de nærmere i § 46 angivne Betingelser, er dette derfor heller ikke saameget grundet i, at der foreligger en Underbalance af den i Paragrafen angivne Størrelse, som i Hensynet til den Maade, hvorpaa den har udviklet sig. Man er gaaet ud fra, at naar den Handlendes Underbalance gennem et længere Tidsrum stadig Aar for Aar er steget med et ikke ubetydeligt Beløb, maa der antages at være en Usundhed i Forretningen, som medfører, at der ikke kan være grundet Haab om, at den atter vil reise sig, men tvertimod al Sandsynlighed for, at dens Fortsættelse vil medføre yderligere Tab for alle Betskommende. At den Handlende under saadanne Omstændigheder skal erklære sig fallit, er en Evang, der ikke blot finder sin Retfærdiggjørelse i den almindelige Fare, en saadan Forretnings Fortsættelse medfører for, at de, der i Fremtiden maatte indlade sig med den Paagældende, vilde lide Tab, men kræves navnlig ogsaa af Hensyn til dem, der allerede staa i Forhold til den Handlende, uden at deres Fordringer endnu ere forfaldne. Disse Kreditorer kunne vel, naar en Betalingsstandsning er indtraadt, fremtvinge en Konkursbehandling; men, som Erfaringen viser, vil en Handlende, selv om han forlængst er insolvent og ikke har rimelig Udset til igjen at reise sig, jevnlige være i Stand til i længere Tid ved allehaande Transaktioner at forskaffe sig de fornødne Midler til Dieblikkets Krav, samtidig med at hans Stilling i det

Hele stadig forværres. Egesom de Fordringshavere, hvis Krav endnu ikke ere forfaldne, under disse Omstændigheder ikke ville kunne finde fornøden Betsyttelse i den Afgang, Betalingsstandsning giver til at fremtvinge Konkurs, saaledes er det fremdeles klart, at deres Afgang til eventuelt ved Forfaldstid at erklære Skyldneren fallit og faa Afkræftelsesreglerne bragte til Anvendelse paa de af ham forinden Konkursen foretagne Dispositioner, ingenlunde sikrer dem den samme Stilling, som om Konkursbehandling var indtraadt til et tidligere Tidspunkt. Selv et Afkræftelsesystem, der gik langt videre, end man i Forflaget under Afveielse af alle berettigede Hensyn har troet at burde gaa, vilde ikke være istand til i en saadan Udstrækning at hveve Virkningerne af, hvad der er gaaet forud for Konkursen. Hvor vid end Afgang til Afkræftelse gjøres, vil der dog altid blive Transaktioner tilbage, der ikke kunne angribes, uagtet de have været skadelige for Boet, og selv, hvor Afkræfteligheden er tilstede, vil den ikke ubetinget give det samme praktiske Resultat, som om Retshandelen var forebygget. Thi om man vil opnaa Noget ved Omstodelsen, vil efter Omstændighederne bero paa, om Fallentens Medkontrahent er solvent. Efter det saaledes Anførte maa det formentlig erkjendes, at der under de i § 46 angivne Betingelser vil være en øiensynlig Fare for, at de endnu ikke forfaldne Fordringer, saafremt Retssforfølgning skal udsættes indtil Forfaldstiden, ikke blot ikke vilde blive fyldestgjorte fuldt ud, men endogsaa faa Dækning i væsentlig ringere Udstrækning end, hvis der til et tidligere Tidspunkt var iværksat en Konkursbehandling. Paa den anden Side er denne Fare ikke som, hvor en Betalingsstandsning foreligger, traadt frem for Dagen gennem en bestemt Kjendsgjerning, som der kan gives Kreditorerne Afgang til at søge oplyst. Medens derfor Retsbetsyttelsen overfor den fra den Handlendes Betalingsstandsning truende Fare naturlige ydes derigjennem, at der gives Kreditorerne, navnlig ogsaa dem, hvis Krav endnu ei ere forfaldne, Afgang til at erklære Skyldneren fallit, maa det samme Maal under de i § 46 angivne Betingelser søges opnaat ad en anden Vej, nemlig den